

กิลเลสตี้นหา

โดย

นายบุญมี รุ่งเรืองวงศ์

กิเลสตัณหา

พี่น้องที่เคารพทั้งหลาย วันนี้ข้าพเจ้าอยากจะสนทนากับท่านทั้งหลายด้วยเรื่องอันเกี่ยวกับตัวเรา ซึ่งเราทั้งหลายควรรู้และควรเข้าใจ เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับชีวิตของเราทุกคน คือเรื่องกิเลสตัณหา ขอให้ท่านทั้งหลายจงตั้งใจฟังและให้ความพิจารณาอย่างถ่องแท้ เพื่อจะทราบความจริง

คำว่ากิเลสตัณหา แปลง่าย ๆ ว่า ความอยาก ความใคร่ซึ่งมีอยู่ในตัวเราทุกคน กิเลสตัณหาในพระคัมภีร์ของเรานานนามหลายอย่าง อย่างหนึ่งว่า ความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนัง อีกอย่างหนึ่งว่า ความกำหนัด อีกอย่างหนึ่งว่า กามราคะ และอีกอย่างหนึ่งว่า ตัณหาของกาย

พระคัมภีร์ของเราสอนเราว่า เราถูกสร้างมามีสองส่วนคือมีร่างกาย กับ หรือ รูปกับนาม ร่างกายหรือรูปของเราเป็นวัตถุ และร่างกายหรือรูปนี้ต้องเจริญเติบโตและดำรงอยู่เพื่อจะให้ร่างกายเจริญเติบโตและดำรงอยู่ได้ ผู้สร้างตัวเราจึงได้ใส่ความอยากให้เป็นคุณสมบัติหรือ ธรรมชาติ หรือ ธรรมดาของสังขารร่างกาย เหตุฉะนั้นบรรดาสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย ไม่ว่าคนหรือสัตว์หรือต้นไม้ ย่อมมีความอยากเป็นประจำเป็นธรรมดาธรรมชาติของร่างกาย ร่างกายของเราเป็นวัตถุ เป็นตัวเป็นตนเมื่อเรามองดูก็เห็นเป็นรูป เมื่อเรากล้ำดูก็พบเป็นชิ้นเป็นอันเมื่อเราเอาชิ้นซึ่งดูก็มีน้ำหนัก เมื่อเราเอาไว้ในห้องก็กินเนื้อที่เช่นนี้ ร่างกายของเราจึงเป็นตัวเป็นตน แต่ว่าเป็นตัวเป็นตนที่ไม่จริงยั่งยืน อยู่ภายใต้ความเปื่อยเน่าเปลี่ยนแปลงสูญหาย เมื่อร่างกายของเราเป็นวัตถุ เขาก็ต้องบำรุงเลี้ยงด้วยวัตถุ และความอยากที่มีในร่างกายนี้เอง เป็นสิ่งเร่งเร้าให้เรา ให้สัตว์ให้ต้นไม้แสวงหาวัตถุมาบำรุงกาย ทารกในครรภ์มารดาอาศัยได้รับวัตถุมาสร้างร่างกายทางมารดา พอคลอดออกมาที่อาศัยความอยากคุณนมเอาวัตถุมาเลี้ยงร่างกายด้วยตนเอง ถ้าทารกไม่มีความอยาก ทารกจะเจริญเติบโตมาเป็นเด็ก เป็นหนุ่ม เป็นสาว เป็นผู้ใหญ่ก็ไม่ได้ หรือคนที่ป่วยหนัก จนเหลือแต่กระดูกกับหนัง ถ้าไม่มีความอยากแล้ว จะกลับมีชีวิตอีกก็ไม่ได้ ฉะนั้นเราจึงเห็นว่า ความอยากเป็นประจำและจำเป็นสำหรับชีวิตทั้งหลายตราบใดที่คน สัตว์ และต้นไม้ยังมีชีวิตอยู่ ตราบนั้นกิเลสก็ยังมีอยู่ในสังขารร่างกาย ความอยากจะหมดไปจากสังขารร่างกายได้ก็ต่อเมื่อเราตายแล้วเท่านั้น

แต่ความอยากนี้ก็มีคามอึดเป็นขอบเขต แต่คนเรามากไม่หยุดอยู่แค่ความอึด เรามักจะมีความอยากเกินขอบเขต คือเกินความจำเป็นสำหรับชีวิต เมื่อความอยากทะยานขึ้นเหนือขอบเขตของความจำเป็นเช่นนี้ ความอยากนั้นจึงกลายเป็นความโลภไปและเมื่อความอยากกลายเป็นความโลภไปแล้ว ความอยากนั้นก็มักจะชักนำ ล่อลวง ใ้บุคคลกระทำผิด “แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อตัณหาของตัวชักนำตนให้กระทำผิด แล้วตัณหาที่กระทำตาม (ยากอบ 1:14) ความผิดไม่ได้อยู่ที่ตัณหา ความผิดอยู่ที่การกระทำตามตัณหาที่เกินขอบเขตนั้นต่างหาก

เนื่องจากคัมภานี้มีกษัตริย์ขึ้นเกินขอบเขต พระผู้สร้างจึงใส่จิตไว้ในร่างกาย เพื่อจะให้เราใช้บังคับข่มคัมภานี้ไว้ในขอบเขต ถ้าทุกคนจะใช้จิตบังคับคัมภานี้ไว้ในขอบเขตแล้ว คัมภาก็จะกำเริบเกินขอบเขตขึ้นมาไม่ได้ แต่คนส่วนมากแทนที่จะใช้จิตของตนหักห้ามข่มคัมภานี้ไว้ กลับปล่อยจิตไปตามระคะคัมภานี้ของกาย คือกลับเห็นดีเห็นชอบคล้อยตามคัมภานี้ขึ้นอีก แล้วพยายามจะให้สำเร็จตามความโลภของคัมภานี้ ดังนั้นความทุกข์ความเดือดร้อนจึงเกิดขึ้น

การที่จิตของบุคคลคล้อยตามคัมภานี้ของกายเช่นนี้ ก็เพราะว่าจิตนั้นขาดกำลัง ขาดอำนาจ เป็นจิตที่อ่อนแอ และการที่จิตเช่นนั้นอ่อนแอไปได้ ก็เพราะจิตนั้นไม่บริสุทธิ์ จิตที่มีอำนาจอิทธิพลคือจิตบริสุทธิ์ นอกจากจิตบริสุทธิ์ไปแล้ว ไม่มีจิตใดที่จะมีอำนาจเอาชนะเหนือคัมภานี้ของกายได้

เนื่องจากกิเลสที่เกินขอบเขตนี้ มักเป็นเหตุก่อให้เกิดความทุกข์ บุคคลจึงเห็นว่ากิเลสเป็นของชั่ว และเพื่อจะให้ความทุกข์นั้นดับไป เขาก็พยายามดับกิเลส เขาพยายามนักพยายามหนา พยายามเหมือนหมาพยายามกัดเต่า พยายามสักเท่าไร ๆ ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ คือดับไม่ได้ เขาจึงเป็นคนบอดมืดไม่เห็นความจริง

ความเจริญฝ่ายวัตถุย่อมก่อเกิดมาจากกิเลสคัมภานี้ ป่าคือที่รกร้างว่างเปล่ามีแต่หนามแต่หญ้า กลายเป็นเรือกสวน ไร่นาก็เพราะกิเลส ป่ากลายเป็นบ้านเมืองที่สวยงาม มีดีกรามบ้านช่องมีถนนหนทาง เรียบร้อยก็เพราะกิเลส เรามีจักรยาน รถยนต์ รถไฟ ตลอดจนมีเครื่องบินใช้แทนเท้าเปล่าก็เพราะกิเลส แม้แต่ชีวิตของเราของสัตว์ ของต้นไม้ก็ดำรงอยู่ได้เพราะกิเลส เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว จำเป็นอย่างไรที่เราจะดับกิเลส? การพยายามดับกิเลส ก็คือพยายามดับโลกนั้นเอง ข้าพเจ้ากล้าทำต่อให้ว่า ไม่มีทางที่จะสำเร็จได้

เหตุที่เราดับกิเลสไม่ได้ ก็เพราะเรา เราไม่ได้สร้างตัวเราเอง เราไม่ใช่ผู้ใส่กิเลสไว้ในตัวเราเอง โภชนาเราจึงจะเอามันออกได้ ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างนาฬิกา สมมุติว่ามีนาฬิกาอยู่เรือนหนึ่ง เป็นนาฬิกาเดินแปดวัน ผู้สร้างได้ไขลานแล้วแขวนไว้ เมื่อนาฬิกาเรือนนี้เดินไปได้สามวัน ก็รู้สึกเป็นทุกข์คือเหนื่อยนาฬิกาเรือนนี้จึงเริ่มพิจารณาตนเอง และพบความจริงว่า เหตุที่ทำให้ตัวเดินคือลาน ลานนี้เองแหละที่ทำให้ตนเกิดทุกข์ เพื่อตนจะพ้นทุกข์ได้ นาฬิกาเรือนนี้จึงพยายามกำจัดหรือดับลานของตน มีปัญหาถามว่านาฬิกาเรือนนี้จะสามารถกำจัดลานของตนได้หรือไม่? ผู้มีสติ ผู้รู้ร้อยทั้งร้อยจะตอบว่า ไม่ได้ และเหตุที่กำจัดไม่ได้ก็เพราะนาฬิกาเรือนนั้นไม่ได้สร้างตนเอง จึงคิดแก้ไขตนเองไม่ได้ฉันใดก็ดี ในเรื่องกิเลสที่อยู่ในตัวเราก็นั้น แม้ว่าเราเองจะเป็นผู้รู้แสนรู้เราก็ดับกิเลสไม่ได้ ผู้รู้เขาไม่พยายามดับมันออก ผู้มีบอดเท่านั้นที่เชื่อว่ากิเลสดับได้แล้วพยายามดับมัน แม้เขาจะพยายามสักเท่าไร ๆ ก็ตาม ก็ยังไม่เคยมีใครดับได้เลย เราจะหาตัวอย่างสักหนึ่งคนในโลกประมาณสองพันล้านคนก็ไม่ได้

นักบวชของศาสนาต่าง ๆ ที่มีคบอด ที่ดูถูกชีวิตกฤหัสถ์ว่าเป็นชีวิตที่ต่ำแคบ เป็นที่มาของฐิติคือกิเลส จึงพากันถือเพศบรรพชิต เพราะถือว่าเป็นทางสูงทางกว้าง ทางสะอาดปราศจากกิเลส เขาพยายามโต้ฝ่าคลื่นแห่งกิเลส โต้ไป ๆ ในที่สุดโต้ไม่ไหว ก็ลาออกมาจากเพศบรรพชิต กลับมาทางแคบทางฐิติอีก แต่งงแต่งงาน หาวัตถุเข้าของอีกตามธรรมชาติ กิเลสหาได้ดับไปแม้แต่น้อยไม่ แม้แต่ในขณะที่ถือเพศบรรพชิตก็ตาม พวกนี้ก็เหมือนลิงเล่นละคร เมื่ออยู่หน้าจอต่อหน้าประชาชนก็มีกิริยาสุภาพเรียบร้อย แสดงกิริยาล้าย ๆ คน ครั้นกลับเข้าไปในฉากแล้วก็ยังเป็นลิงอยู่อย่างเดิม บางคนพยายามโต้ด้วยยี่สิบสามสิบปี บางคนก็โต้อยู่ตลอดชีวิต ก็หาสำเร็จไม่ได้ไม่ น่าสงสารพวกนี้เอาชีวิตไปไร้ประโยชน์แท้ ๆ พวกนี้แหละคือพวกพินสาขตั้ง ซึ่งเราเห็นเขาอยู่บ่อย ๆ ภาษิตมีว่า ขำมน้ำให้ดูคนไปหน้า เมื่อเราดูคนไปหน้า และเราเห็นว่าเขาขำไม่ไหวแล้วเรายังจะขำไปอีกหรือ? ผู้มีสติควรจะเห็นอย่างแจ่มแจ้งว่าทางนั้นเป็นทางไปหาความสุขที่ผิดแน่ และควรเห็นว่า วิธีจัดการกับกิเลสด้วยวิธีพยายามดั้นนั้น เป็นวิธีที่ผิด เพราะดับไม่ได้และไม่เหมาะกับคนเราทั้งหลายเกิดมาจากคน เราเป็นคน มีอวัยวะของคน ทำไมเราจึงพยายามเป็นพระกันเล่า? เหตุใดเราอยากเป็นเทวดากันเล่า? แม้ว่าในโลกนี้จะมีบุคคลที่เขาเรียกว่าพระหรือเทวดา เขาก็ไม่ใช่พระจริงเทวดาจริง เขาเป็นพระสมมุติและเทวดาสมมุติ ของสมมุติ ไม่ใช่ของจริง ใครก็ย่อมทราบ เราไม่ควรอยากเป็นของเท็จเช่นนั้น ท่านทั้งหลายเคยเห็นวัว วัวเป็นวัว เพราะมันเกิดเป็นวัว มีวิธีทำวัวให้เป็นคนบ้างหรือ? เราจะสั่งสอนวัวให้เป็นคนแม้จะสั่งสอนด้วยวิธีและคำสอนอย่างวิเศษสักเท่าไรก็ตาม วัวจะมาเป็นคนไม่ได้ ฉันทิดก็ดี คนเป็นคนจะสอนให้เป็นพระหรือเทวดาที่หมดกิเลสแล้วไม่ได้ฉันทันนั้น เราเองไม่ต้องการคำสอนเช่นนั้นเราเกิดมาเป็นคนแล้ว, ไม่ใช่ยังจะเกิด แต่เกิดแล้วเป็นคนแล้ว ฉะนั้นเราต้องการคำสอนที่จะทำให้เป็นคน คือเป็นคนชอบธรรม เป็นคนมีจิตใจสูง ไม่มากไม่น้อยไปกว่านั้น

เราทั้งหลายเป็นคน มีอวัยวะต่าง ๆ ของคน มีกิเลสของคนประจำอยู่ในอวัยวะนั้น ๆ ถ้าเราจะเพียงแต่ประพฤติปฏิบัติตามเจตนา หรือ วัตถุประสงค์ของกิเลสนั้น ๆ เท่านั้น เราก็ได้ชื่อว่าเป็นมนุษย์หรือคนใจสูงแล้วมิใช่หรือ? จำเป็นอะไรที่เราจะดับธรรมชาติของเรา? เราดับมันไม่ได้อย่างแน่นอนแท้ ถ้าทฤษฎีดับกิเลสเป็นทฤษฎีที่เป็นได้จริง ทุกวันนี้ก็คงมีคนน้อยกว่าสมัยโบราณเมื่อสองพันปีมาแล้ว ทุกวันนี้คนไม่เป็นมนุษย์ คนเป็นหนักไปทางสัตว์ นั่นก็คือพินสาขหย่อน จึงไม่เป็นที่น่าเสนาหาเราต้องการพินสาขกลาง ซึ่งเป็นความไพเราะของชีวิต

พระเยซูเป็นผู้รู้ รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมชาติของมนุษย์ ทรงรู้ว่า มนุษย์จะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกจากเป็นมนุษย์เท่านั้น ฉะนั้นคำสอนของพระองค์จึงไม่มีการดับกิเลสปนอยู่ด้วย และไม่เคยสอนและรับรองว่ามีผู้ที่กิเลสดับแล้วด้วย ในเรื่องวัตถุต่าง ๆ ก็เหมือนกัน พระองค์ไม่เคยทรงสอนให้สละละทิ้งเงินสิ้นเชิง พระองค์ทรงทราบว่า ตัวเราเป็นวัตถุ เราก็ต้องบำรุงส่วนที่เป็นวัตถุ ด้วยวัตถุเพราะเป็น

สิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต พระเยซูทรงสอนไม่ให้กระวนกระวายด้วยวัตถุเท่านั้น ทรงสอนว่า “แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้” (มัทธิว 6:32) พระองค์ทรงสอนให้แสวงหาความชอบธรรมก่อนแสวงหาวัตถุ แล้วพระองค์ว่าถ้าเราได้รับความชอบธรรมแล้ว วัตถุทั้งหลายพระเจ้าจะทรงเพิ่มเติมให้อีก (ลูคัส 12:33)

ในเรื่องกามตัณหากี่เช่นเดียวกัน พระองค์ไม่เคยสอนให้ดับ ครั้งหนึ่งเมื่อทรงสอนสาวกด้วยเรื่องการล่วงประเวณี พวกเขาตกลงความเห็นกันว่า “ไม่เป็นสามีภรรยาอันเลยดีกว่า” (ลูคัส 19:10) พระเยซูทรงตอบเขาว่า “มิใช่ทุกคนจะรับประพฤติดังตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่มีใจเหมาะกับข้อนี้เท่านั้น ด้วยว่าผู้ที่เกิดมาเป็นกะเทยแต่ครรภ์มารดาก็มีอยู่ ผู้ที่มโนษย์กระทำให้เป็นขันทีก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันทีเพราะเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้าก็มีใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด” (มัทธิว 19:11-12) และผู้ที่ถือได้ในที่นี้ ไม่ใช่ผู้ที่ตัดขาด แต่เป็นผู้ที่บังคับมันไว้ไม่ใช่เท่านั้น

เปาโลสอนว่า “คนทั้งหลายที่ยังเป็นโสด.....ถ้าเขายังใจไม่ได้ ก็ให้ทำการสมรสกันเถิด ซึ่งจะทำการสมรสกันนั้น ก็ดีกว่ามิใช่ใจฟุ้งซ่านในกามราคะ” (1 โครินธ์ 7:8) อีกแห่งหนึ่งท่านก็สอนว่า “ผู้ชายจะไม่แตะต้องช่องแวงผู้หญิงเลยก็ได้อยู่ แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี จึงให้ผู้ชาย - ผู้หญิงทุกคนมีภรรยาสามีเป็นสิทธิของตัวเอง” (1 โครินธ์ 7:2) ในคริสต์ศาสนาไม่มีสักแห่งเดียวที่จะลบหลู่ดูถูกเพศหญิง และหาว่าเป็นศัตรูต่อพรหมจรรย์เหมือนบางศาสนา ในโลกที่มีมนุษย์มีกามเช่นนี้ ศตริเป็นศัตรูต่อพรหมจรรย์ ครั้นถึงสวรรค์เขากลับว่า เราอาจมีภรรยาได้นับจำนวนพันจำนวนหมื่น ทำไมสวรรค์ของบางศาสนาจึงเลวกว่าโลกมนุษย์เป็นไหน ๆ ?

พระคัมภีร์ไบเบิลสอนความจริงตรง ๆ ว่า “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบฉายาของพระองค์.....และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล 1:27) “พระเยโฮวาห์ทรงดำริว่า ซึ่งมนุษย์ผู้ นั้น (ผู้ชาย) จะอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เราจะสร้างขึ้นอีกคนหนึ่ง ให้เป็นคู่เคียงเหมาะกับเขา” (ปฐมกาล 2:18) “ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระเยโฮวาห์ทรงชักออกจากชายนั้นพระองค์ได้สร้างขึ้นเป็นหญิง แล้วประทานให้ชายนั้น” (ปฐมกาล 2:22) “พระเจ้าได้ทรงอวยพระพรแก่มนุษย์นั้น ตรัสแก่เขาว่า จงบังเกิดทวีมากขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:28)

พระเจ้าสร้าง (หรือใครจะเรียกธรรมชาติก็ตามใจ) ผู้หญิงไว้โดยเจตนาจะให้เป็นที่ภรรยาของชาย เพื่อให้ทวีพืชพันธุ์ พระเจ้าสร้างสัตว์ตัวเมียไว้ในโลก โดยวัตถุประสงค์อันเดียวกันเหตุฉะนั้น พวกเลี้ยงสัตว์จึงไม่ดูถูกสัตว์ตัวเมีย เมื่อเขาเลี้ยงสัตว์เขาไม่ได้เลี้ยงแต่เฉพาะตัวผู้เขาเลี้ยงตัวเมียด้วย และเลี้ยงมีจำนวนมากกว่าตัวผู้เสียด้วยซ้ำ ถ้าผู้หญิงเป็นศัตรูต่อพรหมจรรย์ก็ควรถือว่าสัตว์ตัวเมียเป็นศัตรูด้วย และควรเลี้ยงแต่ตัวผู้เท่านั้นในโลกนี้ความจริงมีว่า ไม่มีอะไรวิเศษสำหรับผู้ชายเท่ากับผู้หญิง และไม่มีอะไรวิเศษสำหรับผู้หญิงเท่ากับผู้ชาย ที่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้เป็น “หน้าไม่ยิงแผ่นดิน” ไซ้ไหม?

พระผู้สร้างมีเจตนาในการสร้างผู้หญิง และเจตนาที่มีใจเพื่อความสนุกสนานกัน แต่เพื่อให้เผ่พิชพันธุ ทุกวันนี้เจตนาที่หายไปจากใจของประชาชนชาวโลก คนส่วนมากอยากใช้ผู้หญิง แต่ไม่อยากมีลูก เห็นได้จากการคุมกำเนิดและการตอน ฝ่ายผู้หญิงก็เหมือนกัน ขอมตัวให้ผู้ชายใช้ตน แต่ก็อยากมีลูกเช่นกัน บางรายเมื่อเกิดตั้งท้องขึ้นมารู้สึกอับอาย ถึงกับยอมฆ่าตัวตายหรือไม่ก็ฆ่าทารกในครรภ์ก็มี ดังนั้น นับว่ามนุษย์ใช้กามผิดไปจากวัตถุประสงค์ของผู้สร้าง เราจึงเห็นได้ชัดว่า ความทุกข์ในโลกมิได้เกิดจากกามตัณหา แต่เกิดจากการใช้กามตัณหาผิดเจตนาต่างหาก ถ้าความทุกข์มิได้เกิดจากกามตัณหาแล้วเราพยายามดับกามตัณหากันทำไมเล่า? ถ้าความทุกข์เกิดจากการใช้กามตัณหาผิด เราก็ควรจะเปลี่ยนวิธีใช้ให้ถูกเสียเท่านั้น ไม่ควรไปพยายามดับกามตัณหา เพราะมันอยู่นอกเหนือวิสัยของเราที่เป็นมนุษย์จะดับได้ และถ้าทุกคนจะใช้กามตัณหาตามเจตนาภายในขอบเขตของธรรมแล้ว ความทุกข์จะไม่เกิดมีขึ้นได้เลย และมนุษย์ก็จะเป็นมนุษย์ตามวัตถุประสงค์ โลกก็จะเป็นโลกแห่งความสุข เราไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าความสุขมิใช่หรือ? ศาสนาที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมนุษย์ ก็คือศาสนาที่สอนให้มนุษย์เป็นมนุษย์มิใช่ที่สอนให้มนุษย์เป็นเทวดาหรือพระ เทวดาก็เทวดา พระก็พระ จะข้ามชั้นข้ามชนิดได้อย่างไร ถ้าคำสอนที่สอนให้วัวเป็นคนไม่เหมาะกับวัวและเป็นไปไม่ได้ฉันใด คำสอนที่สอนให้คนเป็นเทวดาหรือพระ ก็ไม่เหมาะกับคนและเป็นไปไม่ได้ฉันนั้น

ข้าพเจ้าศรัทธาในคริสต์ศาสนา เพราะเป็นคำสอนเหมาะกับคน และสอนให้คนเป็นคน คนมีกิเลสตัณหากิจจริง คริสต์ศาสนาสอนว่านั่นเป็นส่วนของกาย แต่ในกายนี้เรามีจิตด้วย และจิตผู้สร้างได้ใส่ไว้เจตนาจะให้บังคับกข่มกิเลสตัณหาให้อยู่ภายใต้บังคับหรือขอบเขต ไม่มีแห่งใดในพระกัมภีร์ที่สอนให้ดับกิเลสตัณหา

อาจารย์เปโตรสอนว่า “ดูก่อนพวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลาย ให้ท่านอดกลั้นจากความปรารถนาในเนื้อหนัง ซึ่งเป็นข้าศึกต่อวิญญาณจิต” (1 เปโตร 2:11)

อาจารย์เปาโลสอนว่า “แต่ข้าพเจ้าระงับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ” (1 โครินธ์ 9:27) คือได้บังคับจิต

อาจารย์ยอห์นสอนว่า “พระเยซูมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น” (ยอห์น 17:2) คือจิตมีอำนาจข่มความอยากไว้ได้อย่างเด็ดขาด

จงให้เราสังเกตดูคำที่ใช้คือคำว่า “อดกลั้น” “ระงับให้อยู่ใต้บังคับ” “มีอำนาจเหนือ” ทั้งสามคำนี้ไม่มีคำใดที่แนะนำให้เห็นว่าสอนให้ดับกิเลส

ในพระธรรมโรม 8:14 อาจารย์เปาโลสอนให้เราทำลายการของกายโดยเดชจิตหรืออำนาจจิตว่า “แต่ถ้าท่านได้ทำลายการของกายนั้น โดยเดชพระวิญญาณท่านทั้งหลายจะได้ชีวิตรอด” คำว่าการของ

กายไม่ใช่กิเลสตัณหา การของกายได้แก่การล่วงประเวณี และคำว่าพระวิญญูณก็คือจิตใจที่บริสุทธิ์ นั้นเองฉะนั้น คริสตศาสนาไม่ได้สอนให้ทำลายกิเลส แต่สอนให้ทำลายการล่วงประเวณี

จิตใจที่จะมีอำนาจบังคับกิเลสให้อยู่ในข่ายแห่งความชอบธรรมก็คือ จิตใจที่บริสุทธิ์ ถ้าบุคคล มีจิตใจบริสุทธิ์แล้ว ก็นับว่าบุคคลมีพระในตัว นี้แหละคือพระเจ้าของคริสตศาสนา พระเจ้าไม่ใช่ความ บริสุทธิ์ พระเจ้าคือจิตบริสุทธิ์

คริสตศาสนามองเห็นชัดว่า ความทุกข์ในโลกเกิดมาจาก “ความผิด” และความผิดนี้ได้เกิดจาก กิเลสตัณหา แต่เกิดจากการใช้กิเลสตัณหาผิด มนุษย์มีความอยาก มนุษย์กินได้ไม่ผิด แต่การกินที่ว่านี้ หมายถึงการกินอาหาร มนุษย์มีปากไว้สำหรับกินอาหารและดื่มน้ำ แต่มนุษย์กินผิด คือกินสิ่งซึ่งไม่ใช่ อาหาร เช่นกินฝิ่นกินเหล้ากินกัญชายาสูบ เป็นต้น เหตุฉะนั้นมนุษย์ไม่จำเป็นต้องดับตัณหา แต่มนุษย์ ต้องเลิกกินผิดนั้นเสียก็พอแล้ว

บางคนพูดผิด เช่นแข่งคำผู้อื่น พูดเท็จต่อผู้อื่น พูดคำหยาบคาย พูดส่อเสียดนินทาเป็นต้น ความ ทุกข์จึงเกิดขึ้นเพราะพูดผิด ฉะนั้นเราจึงไม่จำเป็นต้องเลิกพูด เราเลิกพูดผิดก็พอแก่การพ้นทุกข์แล้วมิใช่ หรือ?

บางคนประพฤติผิด เช่นเล่นชู้เล่นการพนัน เป็นต้น แล้วก็ได้รับทุกข์ เราจึงไม่จำเป็นต้องเลิก แต่งงานหรือดับกิเลสเพื่อจะให้พ้นทุกข์นั้น แต่สิ่งที่เราจำเป็นต้องทำคือเลิกเล่นชู้ เลิกเล่นการพนัน ถ้าเราเลิก ประพฤติผิดแล้ว แม้ว่าตัณหายังมีอยู่ในกาย เราก็พ้นทุกข์หรือมีความสุขได้

แต่ความผิดทั้งหลายเหล่านี้เกิดมาจากจิตใจที่ผิด บ่อเกิดของความผิดอยู่ที่ใจหรือจิต บุคคลมีจิตใจ ผิดจึงคิดผิด เห็นผิด สอนผิด กินผิด พูดผิด ประพฤติผิด และใจที่ผิดนั้นคือใจที่ไม่สะอาด ใจสกปรก หรือใจต่ำนั่นเอง บางทีเราก็เรียกใจต่ำอำมหิต ใจอย่างนี้เป็นใจคล้อยตามกิเลส เป็นใจที่เอากิเลสว่า หา ได้เป็นใจที่จะหักห้ามกิเลสไม่ ใจที่ต่ำเช่นนี้ปราศจากฤทธิ์เดชอำนาจที่จะกดขี่กิเลสให้อยู่ภายใต้อำนาจ โดยเหตุที่ใจของคนเสียไปเช่นนี้คริสตศาสนาจึงสั่งสอนให้แก้ไขใจ ซึ่งเป็นต้นตอของความผิดว่า “จง กลับใจเสียใหม่” (คู่มัทธิว 3:2 และ 4:17) “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ (ที่ใจ) แล้ว จะเห็นความสุขไม่ได้” (ยอห์น 3:3)

คำสอนแห่งคริสตศาสนาเป็นคำสอนเกี่ยวข้องกับจิตใจทั้งดุ้น เริ่มต้นด้วยการสอนให้เห็นว่า ใจ บริสุทธิ์เป็นของดี (คู่มัทธิว 2:11) ควรกระหาย ควรเสาะแสวงหา ควรขอ และควรทนความร่าเริง เบียดเบียนเพื่อจะได้มา

พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อแสวงหา และช่วยให้อรอด คือรอดจากความผิด มีกินผิด พูดผิด ประพฤติผิด เป็นต้น โดยให้แก้ไขใจที่ผิดนั้นเสีย มิได้สอนให้ดับกิเลส เพราะทรงรู้แจ้งเห็นจริงว่า มนุษย์ไม่ได้สร้างตนเองจึงแก้ไขตนเองไม่ได้ เหมือนนาฬิกาถ้าตายแล้วก็ไม่อาจแก้ไขตนเอง และให้

ตนเองเดินต่อไปอีกได้ หรือถ้ายังเดินอยู่ก็ไม่สามารถให้ตนเองหยุดเดินได้ ผู้สร้างนาฬิกาต่างหากสามารถแก้ไขได้ ผู้ที่อยากแก้ไขตนเองจึงสมควรมาหาพระเจ้าผู้สร้าง เพราะเป็นผู้สามารถแก้ไขได้จริง เชิญผู้ที่ต้องการความรอดได้พิจารณาเรื่องนี้ให้คิด

ศาสนาเป็นของสำหรับจิตใจ ผู้ถือก็ควรถือโดยจุดประสงค์จะเอาไว้ปรับปรุงจิตใจของตนให้ดำรงอยู่ในความบริสุทธิ์ หรือให้ใจสูงนั่นเอง พิธีกรรมทางศาสนาก็ควรเป็นพิธีที่จะช่วยส่งเสริมให้จิตใจสูง ไม่ควรมีอะไรที่จะช่วยส่งเสริมให้กิเลสกำเริบสืบสานขึ้น แต่ว่าในบางศาสนา อาศัยที่ผู้นำทางศาสนาเป็นคนมีคบอด ไม่รู้ความจริง พิธีกรรมทางศาสนาของเขาจึงมีสิ่งที่จะช่วยกิเลสปนอยู่ด้วย ยกตัวอย่างเช่น การรำวง ระบาย ละคร และลิเก เป็นต้น เหตุฉะนั้นแทนที่ผู้ถือศาสนาจะมีใจสูงขึ้น เขากลับมีใจต่ำลง และแทนที่กิเลสจะนอนนิ่งอยู่ได้บังคับบัญชา กิเลสกลับทะยานขึ้น ดังนั้นการศาสนาของเขาจึงไม่ได้ผล นำสงสารประชาชนที่ตกอยู่ภายใต้ความชั่ว

นอกจากผู้นำทางศาสนาเป็นผู้มีคบอดแล้ว ธรรมเนียมประเพณีบางอย่างก็มีส่วนช่วยให้จิตใจแข็งกระด้างและต่ำลง เช่น ลัทธิศาสนาที่สอนให้ผู้ชายหนักบวช เป็นต้น ลัทธิศาสนาเช่นนั้นสอนให้นักบวชทะเล้นตน ถือตนเหมือนกับตนเป็นพระหรือเทวดาไป พอบวชแล้วเป็นอันว่าตนไหว้ใครไม่ได้ต่อไป ตนเองแหละเป็นผู้สมควรได้รับการกราบไหว้บูชา แม้แต่บิดามารดากราบไหว้ตนจนหัวจดพื้น ตนก็ยังใจแข็งมองดูอยู่ได้ ช่างไม่ละอายใจของตนเองเลย อันใจที่ถูกประเพณีสอนให้แข็งกระด้างเช่นนี้จะเรียกว่าเป็นใจสูงได้อย่างไร? บุคคลที่มีใจสูงจะยอมให้บิดามารดาผู้มีทั้งวิญญูติและพระคุณมานั่งคุกเข่ากราบไหว้ตนนั้นไม่ได้ เพราะใจที่สูงนั้นจะรู้สึกขวยเขินและอายแก่ใจ ใจที่สูงนั้นจะรู้สึกว่าคุณตนแหละต้องกราบไหว้บิดามารดา แม้ว่าเขาจะมีความรู้มีวิชามากกว่าบิดามารดาก็ตาม การยินยอมให้บิดามารดาหรือผู้มีพระคุณแก่ตนมานั่งกราบไหว้ตน แล้วตนเองก็ไม่ตอบไหว้ของเขาเช่นนี้เป็นการทะเล้นตนอย่างยิ่ง เป็นการแสดงใจต่ำที่สุด และยังเป็นความอกตัญญูอย่างร้ายกาจทีเดียว ที่จริงนักบวชเป็นนักบวช เป็นผู้ที่ได้ร่ำเรียนธรรมมามากกว่าคฤหัสถ์ ควรจะมีใจสูงกว่านั้น ควรจะมองเห็นว่า ตนแหละควรจะกราบไหว้บิดามารดาและคฤหัสถ์ทั้งหลาย เพราะท่านเหล่านั้นมีพระคุณแก่ตน เป็นต้นว่าให้ตนมีที่อยู่อาศัย ให้เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ตลอดจนให้มีอาหารการกิน แต่ธรรมเนียมประเพณีกดขี่บังคับตนไว้จากการที่ตนควรกระทำนานเข้า ๆ ใจก็เลยแข็งกระด้างไปเพราะความเคยชิน นักบวชเคยสอนว่า “ผู้ไหว้ยอมได้รับไหว้ตอบ” แต่เมื่อคนอื่นไหว้ตน ไม่เห็นตนไหว้ตอบผู้อื่นสักที นักบวชเช่นนี้แหละเป็นผู้ทำให้คำสั่งสอนเป็นหมัน นักบวชเคยพร่ำสอนเรื่องความกตัญญูกตเวที แต่โดยเหตุที่ใจตนถูกธรรมเนียมประเพณีทำให้ต่ำไป ตนก็เลยกลายเป็นผู้ไม่รู้คุณใครเสียเลย

อันใจที่ยังยโสถือตัว ปราศจากยางอาย ทั้งขาดคตัญญกตเวที่ต่อผู้มีพระคุณเช่นนี้ ปราชญ์ท่าน
จะสรรเสริญและเกิดศรัทธาไม่ได้ ธรรมเนียมประเพณีที่ทำให้ใจเสียไปเช่นนี้ควรได้รับการพิจารณา
แก้ไข ยิ่งปล่อยไว้นานเท่าใดก็เป็นภัยแก่จิตใจมากเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้พุดมากี่มากพอสมควรแล้ว จึงใคร่ขอยุติแต่เพียงแค่นี้ ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาอื่น
นอกจากอยากให้ท่านทั้งหลายทราบความจริง เพื่อความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย คือไม่ไป
หลงใหลในลัทธิศาสนาอันไร้สาระจะดังพรรณนามานี้เลย สวัสดิ์.

พิมพ์ที่ S.C. การพิมพ์ 131/16-17 ถนนปิ่น สีลม กรุงเทพฯ
นายบรรจบ โชติพิทยะสุนนท์ ผู้พิมพ์โฆษณา โทร.2359649